

Гулей Марта

Г94 Ніч із дев'ятнадцяти днів : пригодницька повість / Марта Гулей. — Київ : ВЦ «Академія», 2020. — 144 с.
ISBN 978-966-580-613-4

Місто несподівано завмерло. Люди втратили волю і владу над своїм життям. Тільки у визначений час і під пильним контролем їм дозволяли виходити з дому. Влад також розчинився би в паніці, якщо б не раптове зникнення його батька та друзів. Він мусив діяти. У нього було лише дев'ятнадцять днів, аби розшукати їх і дізнатися, що відбувається насправді й кому все це вигідно. А кохання прокинулося несподівано.

Літературно-художнє видання

ГУЛЕЙ Марта

Ніч із дев'ятнадцяти днів

Пригодницька повість

Редактор Г. А. Теремко
Коректор Т. А. Дічевська
Комп'ютерна верстка Є. М. Байдюка
Графічна робота на палітурці В. А. Дмитриків

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 8,37.
Наклад 1500 прим. Зам. № 20-12-1607.

Видавничий центр «Академія»,
03057, м. Київ, вул. Олександра Довженка, б. 3.
Тел./факс: (044) 456-84-63.

E-mail: academia.book@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 7175 від 02.11.2020 р.

Видруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"
корпоративне підприємство ДАК "Укрвидавполіграфія",
вул. Різдяна, 11, м. Харків, 61052.

Свідоцтво серія ДК № 3985 від 22.02.2011 р.

ISBN 978-966-580-613-4

© Гулей Марта, 2020
© Дмитриків Віта, графічна
робота на палітурці, 2020

Усе почалося п'ятнадцять днів тому. Ранок нічого тривожного не віщував. Влад тільки-но прокинувся, як тут есемеска від Натки:

♡ Після школи йдемо в кіно? Не забудь, що я люблю тюльпани.
БІЛІ – ти знаєш! Цьомчик 😊.

Оці її натяки дико бісили, але що міг удіяти, коли Натка не терпіла тих, хто їй перечить. «Ну ладно, треба змиритися з цим — не кидати ж найпопулярнішу дівчину школи. Мене ніхто в класі не зрозуміє, а Натка точно відіграється», — подумав і почав збиратися. Раптом почув за вікном шум: дорогою обережно повзла автівка, лякаючи людей монотонним голосом, що розлітався на всі боки із закріпленого на ній гучномовця: «Увага! Увага! У місті надзвичайна ситуація. Залишайтеся вдома. Не виходьте на вулицю без нагальної потреби...». І так увесь день — одне й те саме.

До школи Влад того дня не пішов і ось уже другий тиждень за поріг дому — ані ногою. Набридло все, навіть екран ноутбука з його дебільними іграми. Чомусь мучило відчуття, що таке вже було з ним, от тільки не

міг пригадати коли і як. Можливо, уві сні. Якийсь сюр. Від того голова — як набита джмелями шпаківня.

(6) Перекинувшись кількома словами з татом, Влад прихопив пластівці, апельсиновий сік і сховався у своїй кімнаті. Мама його ніби не бачила — втикала в телефон. Влад тепер мусить усе робити для себе сам, а не паритися, поки вона здогадається. І все одно це жахливо, коли ранки, дні, вечори — ніби штамповані. Не залишається більше нічого — хіба добровільно померти з нудьги. Час пропадав у тупих телепрограмах і такій же тупій переписці з однокласниками. А останніми днями й переписка затухла: всім було ліньки й до цього. Уроки — повний облом. Про школу навіть думати не хотілося. Заодно випарувався й інтерес до шкільних друзів.

Якби не карантин, його завалили б репетиторами, додатковими заняттями і всякою такою мурою. Мама чомусь вважає, що інакше її Власик не дасть собі ради в житті, а насправді вже тепер позбавляє його життя. І ось тобі — часу море, а піти хоч кудись нереально, бо з усіх боків чатує вірус. У новинах кажуть, що він знищив мало не все місто — мертві тіла вивозили вночі вантажівками. На вулицях — пустка, з дому виходив іноді лише тато — в магазин. Його червона перепустка дозволяла бути на вулиці не більше двох годин. При виході з будинку прикладав її до монітора — і починався відлік часу. Тих, хто не

встигав за дві години повернутися, знаходив патруль і забирав у них перепустки.

Для Влада вулиця тепер — це щось із вікна. Ще недавно він безперешкодно тусив, ховався у свої хакерські затії, і раптом — облом, а було так драйвово. Навіть з мамою нудно сперечатися, і вже байдуже, що вона на очах змінюється.

От би повернулося недавнє життя, коли він будь-коли міг бачити Натку, обніматися з нею. Казали, що вони — ідеальна пара, як із картинки. Круто: найкрасивіша дівчина школи клюнула на нього. А те, що мусив терпіти, коли вона розпускала хвіст, — навчився не показувати: він же крутий кекс. Тепер цього нема. І можливості бачити Натку — теж. У перший день карантину вона написала: «Не шукай мене».

(7) На голову звалилося так багато всього, що Влад і не шукав її, навіть не відповів на повідомлення. Одного разу йому здалося, що він із полегшенням видихнув, бо нарешті закінчився набридливий пресинг Наткиних селфі та претензій. І тут же стрепенувся — що це з ним: Ната ж його дівчина. «Я повинен хоч щось до неї відчувати», — повторював собі, але нічого не змінювалося. Виходило так, що Натка була його дівчиною... в минулому житті.

Влад був переконаний, що Ната з батьками виїхали з міста. Зібралися і втекли. Так багато хто зробив того дня, коли ще виїзд був можливий. Тепер їхне

місто з усіх боків оточене патрулями. Звідси не звертатися нікому, й нікому сюди не потрапити.

(8) Через тиждень після зникнення Нати Владові прийшла дивна есемеска від Алекса — найкращого друга. Вони вже кілька років один за одного горою стоять, багато часу проводять разом, допомагають один одному, коли треба — від проблем відмазують. Переважно Влад відмазував Алекса перед його батьками. Ната трохи віддалила їх, однак Алекс із розумінням поставився до цього, а зараз карантин повернув усе на свої місця. Після того як Ната зникла, Алекс із Владом постійно на зв'язку: відеодзвінки, переписка, відеоігри в мережі ночами. А цього разу Алекс написав лише кілька слів: «Не шукай мене». І зелена цятка біля фотографії його профілю зникла. На екрані була дев'ять нуль дві. Те саме написала Ната.

Влад подумав, що Алекс пожартував, бо знав про меседж від Нати. Але той не відповідав на жодні спроби зв'язатися з ним. Ніби крізь землю провалився. Разом зі своїми батьками. Вісім днів Влад намагався сконтактуватися з Алексом. Навіть періодично надзвонював Наті, сподіваючись у такий спосіб знайти Алекса, адже зникли вони однаково.

Цей ранок не відрізнявся від п'ятнадцяти попередніх. Перед вікнами вже двічі проїхала автівка —

чорний позашляховик. Десь через пів години у двері постукав тато:

— Сьогодні я виходжу. Тобі щось треба? — запитав, не відчиняючи дверей.

Зміни в татовій поведінці останніми днями були очевидними: він мало розмовляв, майже нічим не цікавився, але іноді міг підтримати розмову. А ось мама — та взагалі на все махала рукою. Її мова жестів означала щось середнє між «відчепіться», «що, не бачиш — я зайнята», «зникніть з моїх очей».

— Ти можеш дізнатись, як там Алекс і Ната? — майже прошепотів Влад.

— Спробую, — почув у відповідь безбарвне.

(9) Тато не повернувся ні через дві години, ні через три, ні через п'ять. О сімнадцятій нуль-нуль до них додому приїхали патрульні. Вони були в білих захисних костюмах, окулярах і рукавичках. У зіп-пакеті принесли татову червону перепустку.

Мама стояла на відстані трьох метрів від них. Три метри — дистанція між людьми, якої всі мусили дотримуватися. За порушення цього правила патрульним дозволено стріляти. Вона, у своєму домашньому одязі, з якого, здається, не вилазила всі ці дні, мовчки дивилася на зіп-пакет із перепусткою, бо не знала, хто має заговорити першим, чи не знала, що їй можна говорити. Влад, перехилившись через перила, спостерігав за тим, що відбувається.

Патрульний поклав пакет на тумбочку в коридорі й зробив крок до дверей.

— Де мій чоловік? — нарешті прохрипіла мама, але тривоги в її голосі не було: вона запитала, бо так треба.

— Не шукайте його, — долетіло з порога, і двері голосно грюкнули.

(10) Мама взяла перепустку — звичайну пластикову картку червоного кольору з невеличким монітором, що показував час. Такі видали всім на другий день карантину. Було чотири рівні таких карток: зелена — година перебування за межами дому, червона — дві, синя — три і чорна — необмежений час. Чорну картку видали лише тим, без кого місто не могло існувати. Ніхто не знав, кому саме, але, мабуть, це були патрульні. Лікарів, наприклад, Влад жодного разу з вікна не бачив. А без його, Владової, сім'ї місто жило спокійно: тато — журналіст, мама — адвокатка. Зараз ці професії не потрібні нікому. Принаймні в їхньому місті.

Мама дивилася на перепустку хвилин п'ять, а потім занесла пакет до ванної, де обробила його спиртом. Такі правила: все, що з вулиці, потрібно обробляти антисептиком. Вона й так чекала задовго — для вірусу достатньо трьох хвилин. Потім піднялася до Влада. Тепер мама не стукала, переважно заходила до його кімнати зі скляним поглядом, іноді вривалася в сльозах або у гніві.

— Що ти просив його купити? — тихо спитала.

— Нічого. Я нічого не просив його купити, — глухо відповів, відчуваючи свою провину.

У Влада були звичайна мама і звичайний тато. Не ідеальна пара, але й не найгірша. Вони інколи сварилися, але швидко мирилися. Тато ніколи не мав секретів, а мама свої секрети ховала — така її робота. Дивно, що тато так несподівано й загадково зник. Може, вирішив написати статтю про цей вірус чи затіяв якесь журналістське розслідування. І все одно дивно...

Мама, не спитавши більше нічого, вийшла з кімнати й спустилася вниз. Там, мабуть, взялася до пляшки з вином. З кожним днем карантину вона випивала дедалі частіше і цікавилася тільки новинами. Або вдавала, що цікавилася.

(11) «Не шукайте його», — крутилося у Владовій голові. Він зачинив двері своєї кімнати і виглянув у вікно. Надворі не було жоднісінької душі. Червоні дахи невисоких будинків відтіняли небо, всі двері були зачинені. Навіть собак, що завжди вешталися на дорозі, не було. Патрульна машина — знову цей чорний броньований позашляховик — проїжджала раз на пів години. Останній раз — десять хвилин тому, наступний — хвилин через двадцять. Влад поставив таймер на двадцять хвилин й опустив жалюзі: сонячне світло заважало йому. Спочатку він

хотів усе робити в ноуті, але, глянувши на стіл, подумав, що на папері буде наглядніше та атмосферніше. Що там казати, він любив атмосферу всесвітньої змови.

Влад вирвав сторінку із зошита, написав «Не шукай мене» і приклеїв її на стіну в кімнаті, а поряд ще три — «Ната», «Алекс», «тато». Розумів, що тато зник не з власного бажання, не через похід у магазин і навіть не через карантин, але як пояснити це зникнення, не знав. Може, тато пропав, бо хотів дізнатися про Нату й Алекса? Думка, що вони не просто виїхали з міста, напосідала дедалі настирливіше. Тут щось інше... Але що? На хвилинку заплющив очі, і йому здалося, що коли відкриє повіки, все буде як раніше — до карантину. Насправді не змінилося нічого. Значить, тата додому має повернути саме він — Влад.

Сигнал таймера відірвав Влада від думок. Він відхилив жалюзі — під вікном проїхали патрульні. Наступний таймер — знову на пів години. Усівся на ліжку й почав шукати інформацію про карантин у місті. Вперше йому захотілося дізнатися про вірус більше. Дивно, але частина ресурсів заблоковані, мережею гуляють одні й ті ж фото — патрулі в захисних костюмах, вантажівки з тілами, але жодної інформації про саме захворювання, жодних рекомендацій, як розпізнати симптоми. Виходить, меш-

канцям міста лишилося тільки чекати, коли за ними прийде патруль чи під їхній будинок під'їде швидка. Однак з вікна Влад останніми днями нікого не бачив і сирен не чув.

Зайшов на профіль Нати — нічого нового, фото старі. В Алекса те саме: жодної свіжої інформації. «Що в них спільного?» — написав на аркуші паперу і приклеїв на стіну.

Влад не знав, від чого стартувати, — йому ніколи не подобалися ігри в детективів, книжок він таких теж не любив, ну хіба серіали. І то — значно більше вражали супергеройські саги. Він не був найкращим учнем класу, не мав особливих здібностей у логіці чи математиці, але дуже любив копирсатися в кодах комп'ютерних ігор, що іноді викидали в інтернет розробники: шукав там баги і перетворював на фічі для себе. Частенько задля розваги ламав сайти інтернет-магазинів і викидав замість їхнього списку товарів свої меми. А тепер у реалі все інакше. Влад розумів, що має діяти сам і не знає, на кого він наразиться. Тут баг буде непросто знайти.

Влад зосереджено думав, чому зникли саме Ната й Алекс, що їх поєднує. Навряд це викрадення, хоч вони обоє — діти багатих батьків. Ні, не те: його батьки теж не пасуть задніх, але ж він ось — сидить на ліжку перед своїм ноутбуком. Тут щось інше. Група крові? Здоров'я? Чи, може, вони дізналися щось таке,

(12)

(13)